

CAMELIA VASILOV

cl. a IX-a, Gimnaziul din Pererâta, r. Briceni
Premiul III, secțiunea „Proză – liceeni”

Cetățeană Lumii Noastre

I

A fost odată ca niciodată o fată de împărat răsfățată, dornică de putere și avidă de bani. Pentru a se îmbrăca mereu în rochiile sale de culoarea curcubeului, mătasea căroră o făceau piticii de sub o coastă a Soarelui-Răsare în zece ani și care costa cât un palat de fildeș, ea împovăra sărmanul său popor cu biruri pentru vistieria împărătească și secătuia câmpiile și pădurile țării. Trufașă, nu îngăduia ne-supunere nici măcar familiei sale: Împăratului Verde, deja albit de vreme, împărătesei, care o iubea totuși ca o mamă, și numeroșilor săi frați încă juni. Astfel, ținea sub papuc tot palatul. Se iubea doar pe ea și nu-i păsa de nimic altceva în afară de a fi socotită de lumea-ntreagă drept cea mai frumoasă, cea mai bogată și cea mai puternică conducătoare.

În supușii ei, umiliți dintotdeauna, cu o viață amară de mama focului, mocnea ura și umblau supărați, astfel încât, la câțiva ani de când prințesa dobândi puterea, toți ajunseseră nepăsători și egoiști. Nici nu-și dădeau seama bieții oameni cât de mult semănau cu acea pe care o urau.

Într-o bună zi, prințesa dispăru. [...]

În dimineața cu pricina frumoasa noastră se trezi pe un simplu pat de lemn, într-o cămăruță obscură și săracă, care nu semăna deloc cu dormitoarele ei uriașe și scaldate în lumina atlazurilor. Speriată ca de un coșmar cu iele, fiica împăratului a strigat aspru întâi după slugile ce îngrijeau dormitoarele princiare,

amenințând: „Mâine vă veți găsi în Turnul de Cremene, neisprăvitelor!” Dacă prințesa s-ar fi aflat la castel, negreșit toți ar fi tremurat la auzul acestor cuvinte, căci acest turn găzduia trei zile, numai cu nițică pâine și apă, condamnații la moarte, și din nefericire mai în fiecare zi locuia cineva în el.

Dar nimeni n-a răspuns, căci Strălucirea Sa se afla ea însăși în Turnul de Cremene. Însăpăimântată, își roti privirea prin odaia în care se găseau doar un pat, o masă și o oglindă cioplite neglijent și se aruncă la ochiul de fereastră deschis. Norii pluteau în jurul Turnului, în depărtare se zăreau scânteii – cred că cupolele aurite ale castelului împărătesc. Știa ea prea bine ce loc este acesta: acolo unde moartea îi va bate la ușă peste trei zile!

Se întrebă, indignată: „Oare proștii să mă fi răsturnat de la putere? Când mă fac eu împărăteasă, le zbor fumurile! Cum de n-am simțit nimic?”. Teama de înjosire părea mai puternică decât deznădejdea: „Unde sunt cei de la palat? Să trăiesc doar cu pâine și apă? Ce batjocură! De ce să mor? Sunt atât de tânără!”. Și a izbucnit în plâns, ea, care niciodată nu a vărsat decât lacrimi prefăcute. „Oare dacă m-aș arunca de pe pervaz, aș ateriza pe o plasă pe care ei trebuie s-o fi pus la poale, ca să mă salveze...”, dar imediat și-a dat seama că nu se poate nici în ruptul capului, în primul rând deoarece Turnul măsoară 1000 de pași în înălțime, iar în al doilea rând, fiindcă ei nu existau – prințesa nu avea prieteni, care să urzească planuri de salvare pentru ea.

Prințesa s-a întors spre oglindă să-și admire rochia primită abia ieri. Se uită atent... dar nu văzu nimic, vai, nimic, nici rochia sa scumpă cât un castel de fildeș, nici chipul ei de înger, nici trupul ei de zână. Să i se ia frumusețea... Era prea mult! Cuprinsă de o disperare soră cu moartea, căzu într-un somn adânc. Străvezie ca un spiriduș (desigur, a fost vrăjită!), trufașa fiică de împărat nu mai semăna cu o făptură dumnezeiască nici la înfățișare, căci la inimă n-a fost niciodată.

II

[...] Au trecut trei zile, apoi șapte, apoi cincisprezece, iar prințesa se găsea încă în Turnul său de Cremene. Singurătatea o apăsa, acum că ducea lipsă de bani, de putere și de petreceri. Ziua se hrănea cu puțină pâine, apă și speranță, iar noaptea stătea la pândă să descopere cine-i aducea merindele (niciodată n-a văzut pe nimeni, sau poate era adormită prin farmece). Noaptea visa că poartă-n spate Turnul de Cremene, ca o pedeapsă nedreaptă.

Privea ceasuri întregi spre castel cu nepotolită ură, închipuindu-și că acum ar fi altcineva în locul ei. Se uita la oamenii care nu se vedeau, dar neîndoielnic mișunau liberi acolo jos, pe drumurile spre curte, și nu uita să adauge o înjurătură ca jăraticul.

Dar ce ciudat tărâm în jurul ei! Norii își puteau schimba forma după tipare fără număr, dar totdeauna impuse de vânt. Pentru prima dată se gândea că și ea însăși era mânată de lăcomie – un

motiv ca să se asemene cu norii. Dacă ar fi Stăpâna Norilor?

Într-o dimineață, Soarele la răsarit strânse Pământul cu brațele sale atât de tare, încât părea sigur că vrea să-i taie suflarea. Buimăcită, fata făcu ochi și se apropie de fereastra prin care se șteea un curcubeu. Deodată un nor prinse a-și scutura puful, transformându-se fără grabă într-un uriaș de pitic cu barbă albă până la brâu! Drept că cu tichia ascuțită a împuns puțin un nor aflat la vreo zece metri mai sus. Prințesa putea să jure că semăna leit cu un sărăntoc de pitic de la palat, care făcea glume și tumbe pentru distracția nobilimii, când i se dădeau haine mai simandicoase.

– Fată bună și frumoasă, rogu-te, primește să fii împărăteasa noastră, spuse uriașul nor cu voce de tunet și făcu o plecăciune până la poalele Turnului.

Când și-a venit în fire după cutremurul tăriei, ea s-a îmbărbătat și i-a zis poruncitor Norului:

– Vino aici, piticule! Norul s-a apropiat la o palmă de fereastră. Prințesa urcă cu greu pe pervaz (chiar dacă ești nevăzut, tot greu rămâi!) ca să se cațere în spatele Norului. Se aștepta să cadă, desigur, dar nu mai avea nimic de pierdut.

Însă nu! Încet și delicat, Norul o prinse într-un jilt închipuit chiar atunci din propriile brațe și o purtă alene prin Împărăția Nuanțelor de Alb, ca să poată admira în tihnă minunățiile întinderii de pace. [...] Odată ajunsă la palat (era alcătuit din coloane de marmură alb-vioie), în dormitoare, era clar că norul ce semăna cu un ursuleț de pluș ar fi fost cea mai moale pernă ca să-și poată împlini somnul întrerupt de neobișnuită căldură a Soarelui!...

Însă numai ce ațipi, că o rafală de vânt izbucni chiar sub dormitorul ei și transformă pe loc patul într-un tron, toate ușile și ferestrele fură deschise, iar prințesa se ridică supărată în picioare: începea ceremonia de investire! N-a mai răbufnit, săraca, că nu și-a făcut

somnul de frumusețe, când a văzut atâtea milioane de supuși: cei înalți și rarefiați, zbenguindu-se ca niște zmei, tineri cu barbă albă abia mijită, și mai ales uriașii fulgerători, ce se mândreau cu pieptul tare, din care pot împușca ploii și zăpezi.

– Cum, trebuie să port o cunună de fulgere? Dar o să-mi zburlească părul, o să-mi distrugă coafura!

– Te-am înzestrat cu fulgere din cele mai ușoare, să reziste firea ta de pământeană.

Hotel Apollinaris

Tot ascuțite rău erau...

– Fie, și-a călcat pe inimă prințesa.

– Uraaaa! au tunat norii de au tresăltat munții din temelie și apoi s-au grăbit care-ncotro să întâmpine caravanele de negustori. Atât de repede trebuia să intre în vârtejul domniei? Masele de aer cald erau aliați prețioși – a trebuit să lase vremea odihnei ca să susțină negoțul. Întrucât proaspăta regină habar nu avea de chibzuință, i-a învrăjbit pe toți și schimbul de mărfuri s-a sfârșit cu o încăierare de trăsnete.

– Ce-mi pasă? Sunt născută să cârmuiesc lumea, cugeta prințesa. Dar vorba nu i se potrivea cu fapta. În schimb, tot mai adesea îi

întreba pe „puținii” slujitori (după părerea ei):

– Nu mi-ați putea face rost de o rochie de culoarea curcubeului?... Doar fruntea împărăției trebuie împodobită, e o chestiune de onoare. Zadarnic, cu toții aveau alte gânduri:

– A izbucnit o molimă, Măria Ta, ce să facem? Știți, gazele purtate de vânt nu erau totdeauna neprimejdioase, dar ne încumetăm să le ridicăm în cer. Acum, norii noștri se îmbolnăvesc de ploii acide.

Trufașa conducătoare însă nu suporta să aibă grijă de alții. Așa azi, așa mâine și nenorocirile se adunau...

– Nu mai putem ține piept musonului. În urma hoțiilor de apă, câmpiile rămân sterpe! Cum să luptăm, Înălțimea Ta?

– Ceața nu mai poate coborî la pământ, unde îi e menirea, din pricina păclelor negre și urât mirositoare. Pe unde să se strecoare biata ceață? Negurile de sus adesea se răsteau: „Deasupra orașului numai noi suntem stăpâni!”

Încă un ghinion: găuri tot mai mari nu puteau opri razele arzătoare ale soarelui. Prințesa, la ananghie, a aplecat capul și a căutat ajutor.

– Soare, preamărite Soare, ajută-mă, că poporul se răscoală.

– Ce să fac eu, copilă, doar nu pot să închin razele mele în alte părți, se dezvinovăți Soarele. Lumina mea e aceeași pentru toți.

Mesagerii ei, care călătoreau mult, aduceau vești tot mai negre: vârtejuri groase năvăliseră în țară.

– Regele Vântoaselor ne-a declarat război. Ne-a amenințat cu Armata Uraganului. De ce taci, Măria Ta? Poporul așteaptă!

Sub turlele de marmură puhavă se auzea răspicat freamătul de nemulțumire al norilor. Temătoare și neputincioasă, Măria Sa s-a grăbit să părăsească curtea.

– Nici tron de împărăteasă nu-mi mai trebuie, scâncea prințesa, învinsă de greutatea domniei. Asemenea împărăție de-a Dumnezeu dușmanilor sub stăpânire. [...]